

DUŠIČKOVÝ ZPRAVODAJ PRO FARNOST JENÍKOV A ZABRUŠANY

*Zdislavo,
ženo z našich žen,
růžičko požehnaná:
když kdokoliv
z nás obtížen,
když v srdci
pálí rána,
skloň se k nám
ze slávy,
ty hvězdo Moravy,
Zdislavo,
dívko Páně!*

(Z písně 834 z Kancionálu)

**JENÍKOV OLDŘICHOV LAHOŠŤ HUDCOV
ZABRUŠANY**

Slovo o. Nika

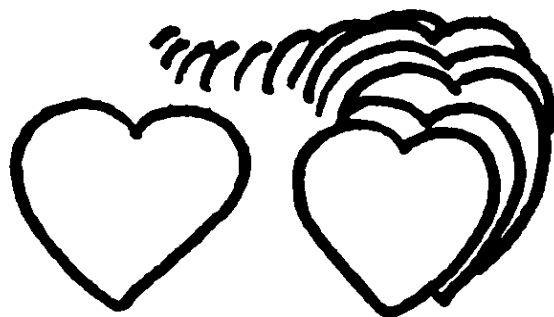
Milí farníci, všechny zdravím a pamatuji na vás ve svých modlitbách. Nejprve pár slov zhodnocení uplynulého období: Ke konci června se sice nekonala poutní mše svatá, ale uskutečnil se farní den, takže naši patronové byli náležitě uctěni. Tábor ve Vranově byl pro omezený počet dětí, druhý tábor už proběhl v Jeníkově a děti si ho náležitě užily. Dokonce se konala i chaloupka pro holky ve Štítarech. V srpnu se několik účastníků vydalo pěšky na Velehrad a ke konci prázdnin se mohly děti zúčastnit Tynafu v Jeníkově. V září jsme si užili koncert Nezmarů a v říjnu Moravskou pouť, kdy se kostel celkem naplnil. Přijel pan biskup Baxant a odpoledne ještě požehnal opravenou kapličku ve Starých Verneřicích.

Teď jsou před námi **dušičky**, ale jak to bude, ví jen Pán Bůh. Nicméně **na čtvrtek 5. 11. plánuji mši svatou v Jeníkově v 17 hodin a po ní průvod na hřbitov a modlitby za zemřelé.**

V těchto dnech máme smrt více před očima. Nejen proto, že vzpomínáme na ty, kteří nás už opustili, ale i proto, že možná máme strach ze smrti vlastní. Nedávno jsem zaregistroval zprávu o velkém úhynu ryb jak v Bečvě, tak ještě někde jinde. Když jsem tak nad tím uvažoval, říkal jsem si, jestli to není znamení, že stejně tak, z ničeho nic, můžeme zahynout i my. Jsme na to připraveni? Už nějakou dobu kolem nás řádí jakýsi koronavirus. Lidé jsou strašeni, někteří se bojí, jiní to zlehčují, ale nezaregistroval jsem, že by nás to přiblížilo více k Bohu.

Když čtu životopisy svatých, vidím, že oni se smrti nebáli. Věděli totiž, že Kristus nad smrtí zvítězil, a když žijí v Boží blízkosti, nemusí mít ze smrti strach. Smrt sice ukončí náš život pozemský, ale přenesení nás do Boží náruče. Kdo se naučí žít s Bohem už zde na zemi, pokračuje v tom i na věčnosti. Horší je to, když se od Boha odvracíme. Pokud je to z pouhé neznalosti Boží dobroty a lásky, ještě se s tím dá něco dělat. Bůh se nás zde na zemi snaží různými cestami k sobě přitáhnout, abychom se s ním jednou mohli radovat na věčnosti. Horší je, pokud zatvrzele Boha odmítáme a odvracíme se od Něho. Pokud před ním utíkáme už zde na zemi, nebudeme s ním chtít být ani na věčnosti. Tehdy už je strach ze smrti oprávněný, protože takové čeká peklo. Ne proto, že by Bůh byl zlý, ale proto, že si ho sami zvolili. Když s Bohem být nechtějí, Bůh se jim nevnučuje. Pán Ježíš říká: „Stojím u dveří a tluču. Toužím po tom, abys mi otevřel své srdce, abys mě pozval k sobě, ale násilně se dobývat nebudu. Mám pro tebe připraveny veliké věci“

Přeji vám, abyste své srdce dokázali Pánu Ježíši otevřít, aby nás současná situace nevedla k uzavření se do sebe, ale naopak k otevření se Bohu.

První slova, která lidem řekl svatý papež Jan Pavel II.,
když jej 16. října 1978 zvolili v Římě papežem zněla takto:
**„Nebojte se! Otevřete, ba přímo rozraďte dokořán brány Kristu!
Otevřete svá srdce, své životy, své pochybnosti, těžkosti, své radosti a city
jeho spásné moci a dejte mu vstoupit do svých srdcí.
Nebojte se! Kristus ví, co je v člověku. Jedině on to ví ... !“**

Co bude dál, dá-li Pán:

Vyrábění adventních věnců

Přijďte si s námi v neděli 29. 11. od 16 hodin vyrobit na faru v Jeníkově adventní věnec, ozdobit polínko či jiný kus dřeva nebo vyrobit svícen. Společně sníme buchtu, vypijeme čas, popovídáme si a ještě si něco pěkného vyrobíme. Větvičky budeme mít, snad i pár přírodních ozdob (šišky, šípky ořechy apod.). Prosíme jen, zda byste si přinesli vlastní věncový korpus nebo jiný podklad, nějaké ozdoby i svíčky.

Na všechny se těší slečny katechetky z jeníkovské fary ☺

Mikulášská nadílka

V sobotu 5. 12. bude jeníkovskou farností procházet opět svatý Mikuláš. Ponese sebou pytel plný malých sladkých balíčků. Za pěknou modlitbu, básničku nebo písničku moc rád někoho balíčkem podaruje. Svatý Mikuláš navštíví tyto obce:

Hudcov v 15 hod (u hospody)

Lahošť v 15:30 hod (u kapličky)

Oldřichov v 17 hod (před hospodou)

Jeníkov v 18 hod (kostel)

Pokud by se Mikuláš zpozdil, prosím vyčkejte, musí toho obejít hodně ☺

Jsme jen krátce na zemi, pro nebe jsme stvořeni ... ☺

Když v těchto dušičkových dnech přemýšlíme nad našimi zemřelými, vzpomínáme na ně a uvažujeme o své vlastní smrti, která se blíží, ne jeden z nás si položí otázku: Jaký má vůbec náš život smysl? A proč tady jsem?

Před pár dny jsem otevřel Katechismus Katolické církve (je to kniha, která pojednává o tom, v co křesťané věří) a znovu mě silně oslovilo, jak jednoduše právě na tyto důležité otázky odpovídá. Když to vyjádřím ještě jednodušeji vlastními slovy, pak na světě jsme proto, že nekonečně dokonalý a blažený Bůh se chtěl o své štěstí podělit. Proto stvořil lidi, stále se k nim přibližuje, volá je a zve, aby viděli stopy jeho lásky a svou láskou k němu na to vše odpovídali. Nás, své děti rozptýlené hříchem, se snaží shromáždit ve své rodině v církvi. Právě do své smrti máme ten čas milosti, kdy můžeme růst v opravdovém přátelství s Bohem. A protože cíl, který nám Bůh stanovil, je věčná blaženost, proto i my jej máme vzít za svůj a upřednostnit před vším ostatním. V tomto světle pak smrt není tragédií, ale vstupem do plnosti života, který je natolik kvalitní a blažený, nakolik jsme využili pozemský čas. Nejlépe se o tom rozejímá právě na hřbitově, kde tyto skutečnosti můžeme zahlédnout pravdivěji, než v každodenním hluku a shonu.

P. Marek Dunda

Proběhl TYNAF – Týden na jeníkovské faře

Poslední týden letních prázdnin mají děti šanci prožít na faře, kde si mohou něco vyrobit, zahrát si hry s ostatními, vyrazit na výlet, účastnit se olympiády, přespat na faře, dozvědět se spoustu zajímavostí a poznat nové kamarády. A samozřejmě se i modlit. Celých pět dní popisuje pomocnice Maruška:

„Poslední týden prázdnin si děcka mohla užít v Jeníkově na faře. Celým TYNAFem nás provázela otec Nik jako evangelista Jan, který dětem každý den vyprávěl o Panně Marii. Po každém vyprávění dával otec otázky, na které když někdo správně odpověděl, dostal bod do celotáborové hry. Kdo měl na konci týdne nejvíc bodů, tak vyhrál a dostal odměnu. Vždy, když jsme se dopoledne všichni sešli, začalo se vyrábět, také se hrály hry. Odpoledne se pak hrály hry venku.

První den, ve středu dopoledne, se vyrábělo z modelovací hlíny (např. magnetky nebo postavičky). I když to nešlo hned každému od začátku, všichni se snažili a něco si vyrobili.

Odpoledne se šlo na šipkovanou. Šla jsem s Románkem, Olinkou a Kačenkou. Moc jsme si to společně užili a hodně jsme se za tu cestu nasmáli. Ale největší radost byla, když jsme došli k poslednímu stanovišti a děti našly svou odměnu. Ve čtvrtek dopoledne se konala Olympiáda v Lahošti u kapličky, kde byly pro děti připraveny různé úkoly. V pátek odpoledne jsme si zahrály na kytaru a zazpívali několik písní. Odpoledne jsme šli hrát do lesa tradiční akční hru. Po cestě z lesa nás zastihl déšť, ale to vůbec nevadilo. Sobota byla věnována výletu do Oseka na stezku korunami stromů, kde se děti vyběhaly a náramně si to užily. Když se přišlo na faru, bylo domluvené, že bude táborák, jelikož se přespávalo na faře. Jenže nám to překazil déšť, takže buřty se upekly v troubě, ale i tak to bylo super. No a po večeri se šlo do hajan. Ráno jsme se vzbudili, daly si snídani a šli na mši. Po mši bylo vyhlášení vítězů a poté už hurá domů."

Maruška Tomášová

Ohlédnutí za moravskou automobilovou poutí

V sobotu 3. října se v Jeníkově konala moravská automobilová pouť k Panně Marii Jeníkovské. Hlavním celebrantem byl litoměřický biskup Jan Baxant.

Sobotní slavnostní den začal u kříže v Hudcově, po té se poutníci přesunuli do kapličky Panny Marie v Lahošti, kde všechny přivítal o. Marek Dunda. Připomněl, jak to s kapličkou vypadalo v minulosti. Díky obci a obětavým ženám je kaplička dnes krásným místem. Poté se poutníci vydali za zpěvu do Jeníkova. Již podruhé byl pan biskup v jeníkovské farnosti uvítán chlebem a solí a ve 12,30 sloužil slavnostní mši svatou. V kázání zmínil, že je lepší jedno krásné jablko než plný koš prohníklých jablek. A jak vlastně vypadá naše duše? Po mši svaté následoval výborný oběd pro všechny zúčastněné. V 15,00 byla za velké účasti lidu požehnána kaplička Panny Marie v bývalé obci Staré Verneřice. Zájemci se mohli po žehnání opět vrátit na faru ke kávě a dezertům a k neformálnímu posezení s panem biskupem. BOHU DÍKY!

Táňa

Svůj život žijeme obklopeni mnohými dobry: dýcháme vzduch, máme co k jídlu, máme co k pití, střechu nad hlavou, máme do čeho se obléci, máme přátele, máme nejrůznější „výdobytky civilizace“: auta, mobily, svítí nám elektrina,.... Je toho tolik, na co jsme si zvykli, až tak, že za to neprojevujeme vděčnost nebo dokonce zajdeme tak daleko, že si toho nevážíme. Jedním úžasným dobrem, které nás obklopuje od kolébky až do smrti, je rodina. Rád bych se spolu s vámi v tomto Zpravodaji na dobrem rodiny s vámi zamyslel mimo jiné také proto, že si v letošním roce připomínáme 800. výročí narození české světice svaté Zdislavy, kterou v naší vlasti vzýváme jako patronku rodiny. Připomeňme si nejprve v krátkosti její život.

Svatá Zdislava

Svatá Zdislava se narodila v Křižanově asi roku 1220. Rodiče, Přibyslav z Křižanova a Sibyla ze Sicílie, byli značně zámožní, vzdělaní a velmi zbožní. Jakkoli je jistě svatost dílem Boží milosti v duši člověka, dá se bez nadsázky říci, že Zdislava svatost zdědila po svých rodičích.

Její matka Sibyla pocházela z jižní Itálie a přišla z Německa s mladší královskou dcerou Kunhutou, nevěstou budoucího krále Václava I. Její otec pan Přibyslav byl purkrabím na brněnském hradě a sídlil na hradě v Křižanově. Říkalo se o něm, že „byl zevně rytířem a v nitru mnichem“. Přibyslav i Sybila věnovali svou přízeň klášterům. Cisterciákům chtěl Přibyslav postavit ve Žďáře kostel ke cti Panny Marie a klášter, ale smrt mu nedovolila dílo uskutečnit. Než zemřel, svěřil provedení svého úmyslu panu Bočkovi, manželu své dcery Eufemie, kastelánu znojenskému. Přibyslav prokazoval velkou náklonnost také brněnským minoritům, v jejichž kostele v Brně je pochován.

Sybila s dcerou Eufemií a se služebnou Leogardou žily na konci svého života po způsobu poustevnic v malých domcích vedle cisterciáckého kláštera ve Žďáře. V ústraní vyšívaly kostelní roucha a náležitým způsobem pečovaly o klášter, jak zaznamenal klášterní kronikář Jindřich. Sybila byla pochována ve žďárském klášterním chrámu.

Zdislavě rodiče poskytli všestrannou výchovu, učili ji lásce k Bohu a úctě k duchovnímu stavu. Když bylo Zdislavě něco přes patnáct let, provdala se za Havla z rodu Markvarticů, pána na hradě Lemberku v severních Čechách, kam se po svatbě na Křižanově přestěhovala. Narodily se jim čtyři děti: Havel, Markéta, Jaroslav a Zdislav.

Pan Havel byl typickým rytířem 13. století, zdobeným válečnou slávou, s křižáckým zanícením pro věc náboženství. I on podporoval církevní řády, zvláště tzv. řád kazatelů: dominikány. Byl v úzkém kontaktu s českým královským dvorem. Podporoval dílo svaté Anežky, a když se mladý králevic Přemysl Otakar vzbouřil proti svému otci Václavu I., stál pan Havel věrně po boku krále Václava I. a nemálo přispěl k jeho vítězství v tomto zápase.

Bouře doby doléhaly i na hrad Lemberk, chtějíce znepokojit jeho obyvatele. V nitru Zdislavy však panoval klid, pramenící z modlitby. Ten jí umožňoval odvážně a vytrvale plnit Boží vůli tak, jak ji ve svém svědomí poznávala. Plnila společenské povinnosti svého stavu, pečlivě se starala o svou rodinu, vedla duchovní život, podporovala dílo církve a nezapomínala na péči o potřebné ve svém okolí. V blízkém městě Jablonném založila se svým manželem Havlem špitál a postavila chrám svatého Vavřince s klášteřem pro dominikány. Kostel a dominikánský klášter vznikl díky ní i v Turnově.

Osvědčila se v době vzpoury proti Václavu I. v letech 1248-49, kdy země trpěla občanskou válkou a její muž Havel byl po boku Václavově. Zvládla zabezpečení hradu, starost o všechny obyvatele i o hladovějící uprchlíky z vypálených vesnic. Ošetřovala, léčila, přitom šířila kolem sebe klid a důvěru. Podle Dalimilovy kroniky dokonce prý křísila mrtvé, vracela zrak slepým a uzdravovala chromé i jinak nemocné.

Sama si odříkala vše, co jen bylo možné. Žila s Kristem v celém svém životě: v modlitbě, rozjímání nad Písmem svatým, účastí na bohoslužbách a přijímáním svátostí. To byly zdroje, které ji posilovaly. Zemřela nejpravděpodobněji ve 32 letech. Pohřbena byla v dominikánském kostele v Jablonném, kde se její ostatky dochovávají dodnes.

K blahorečení Zdislavy došlo roku 1907 Piem X. a ke kanonizaci r. 1995 papežem Janem Pavlem II. v Olomouci.

Být přijat

Při letošní přípravě dětí na první svaté přijímání jsme narazili na slovo „být přijat“. Vysvětlovali jsme si s dětmi, jak je to krásné, když je člověk přijat druhým člověkem. Naopak jsme ale také vytušili neblahé důsledky toho, když člověk přijat není: když je odmítnut. Prvního přijetí, objetí a pochování se nám dostalo uprostřed rodiny od našich rodičů. A nejen od nich: když jsme se narodili, každý si nás chtěl pochovat. To je první dobro rodiny, které na nás spočinulo: byli jsme přijati. Tím byl dán základ pro zdravý vývoj celé naší osobnosti. Tím jsme získali základní životní jistotu o tom, že jsme milováni.

Stát se otcem a matkou

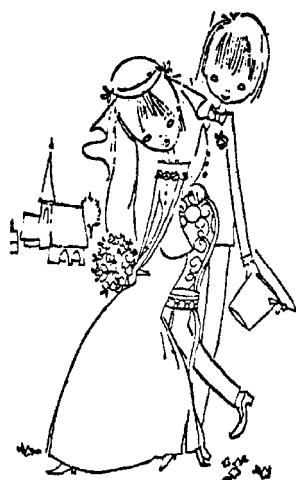
Při rozhovorech se snoubenci, jim připomínáme, že stát se otcem a matkou, je první seberealizací člověka. Na samém začátku bible čteme, že první věc, kterou Bůh udělá, když stvoří člověka jako muže a ženu, je toto: dá jim požehnání a prohlásí: „Plodte a množte se a naplňte zemi.“ Tedy: „staňte se otcem a matkou“. Lidé se dnes touží seberealizovat různými způsoby: jako úspěšní řemeslníci, podnikatelé, politici, manažeři,...

Ve společnosti zatím přibývá těch, kteří o sobě prohlašují, že nechtějí mít děti. Mnohdy je to způsobeno i tím, že v souvislosti s dítětem vidí jen samé těžkosti, povinnosti, oběti a nechtějí je vzít na sebe. Zapomínají na radost, kterou v sobě otcovství a mateřství nese. Krásně o tom píše v evangeliu sv. Jan: „Žena, když rodí, má zármutek, neboť přišla její hodina; ale když porodí dítě, nevzpomíná už na soužení pro radost, že na svět přišel člověk.“ (Jan 16,21)

Jiní zase přistupují k otcovství a mateřství velice nezodpovědně: počnou dítě a pak začnou řešit, jestli jej vůbec chtějí nebo ne. Často se v těchto situacích rozhodují pro potrat. Ten jistě není umělým přerušением těhotenství (co se přerušuje, může být zase obnoveno – a to zde již není možné), nýbrž zabitím člověka. I když se dva lidé nečekaně stanou rodiči, je jejich přijetí dítěte vždy trochu diskutabilní. Svatý papež Jan Pavel II. učí, že každý člověk má právo na to, aby byl počat, zrozen a vychován v atmosféře lásky a přijetí. Bohužel práva maličkých jsou i v naší české společnosti často pošlapávána. Kéž by mladí lidé opět objevili posvátnost chvíle, kdy skrze manželské objetí počínají nový život.

Dobro výchovy

Ale život jde dál. A ten, který se v rodině narodil a chvíli si o sobě myslel, že je středem světa (to když se nad ním všichni skláněli a jen se trochu ozval pláčem, už jej obkaskovali), toutéž rodinou je upozorňován, že tomu tak není! Výchova je dalším velkým dobrem rodiny, které na každém z nás spočinulo. V rodině jsme se setkali se svými rodiči, sourozenci, prarodiči, strýčky a tetičkami, bratřenci a sestřenicemi,... Naučili jsme se je vnímat s jejich potřebami, naučili jsme se je respektovat, pomáhat jim. V rodině jsme se také naučili prosit, děkovat, omlouvat se za chybu a provinění druhých odpouštět. Takto vybaveni jsme se mohli vydat do světa...

Manželství

Tam jsme se setkali se sousedy, učiteli, spoluobčany,... Mnozí se stali našimi přáteli a kamarády. Ve světě jsme také postupně zjistili, že existuje opačné pohlaví a našli jsme svého životního partnera. Podobně jako jsem si posteskl, když jsem psal o mateřství a otcovství, musím si postesknout i tady: totiž nad pohrdáním, nepochopením, odmítáním, braním na lehkou váhu a nad vším tím ostatním, co se v naší společnosti objevuje ve vztahu k manželství. Svědčí to o tom, že v naší společnosti přibývá dospělých nedospělých.

Osobně považuji za znak dospělosti to, že člověk je schopen a ochoten vzít na sebe zodpovědnost vůbec a zodpovědnost za druhého člověka speciálně. V uzavření manželství tak vidím zkoušku dospělosti mnohem víc než v maturitě. Uzavřením manželství se z čistě citového pouta mezi mužem a ženou stává pouto právní a duchovní.

Manželství vzniká skrze manželský slib a ten je projevem rozumu a vůle. Slibem vyjadřují, že vím, co chci a že to opravdu chci. Jak mnoho mladých lidí dnes neví, co chce! **Tak je okamžik uzavření manželství nejdůležitějším momentem života.** Stojí výš než promoce, jakékoli jmenování kýmkoli,... Jestli se s tímto vrcholem mladý člověk mine, nikdy se nestane plně dospělým člověkem. Založením rodiny pak mladý člověk všechno to, co sám v rodině dostal, předává další generaci ve smyslu svatováclavského zvolání „dědictví otců, zachovej nám, Pane.

Rodina – základní buňka společnosti

V životopise svaté Zdislavy se dozvídáme, že světici ležela na srdci nejen její rodina, ale i úděl jejich poddaných v podhradí Lemberku. V modlitbě, kterou dnes kněz při uzavírání sňatku žehná novomanželům, jim vyprošuje, ať je jejich dům otevřený těm, kteří žijí v nouzi.

V mnoha případech jsme dnes svědky toho, jak nejen v satelitních městečcích okolo vesnic, ale i ve starých zástavbách staví lidé okolo svých obydlí dvoumetrové betonové ploty. Považuji to za jeden z projevů toho, jak se dnes lidé vzájemně jeden druhému uzavírají a anonymita známá dříve jen ze sídlišť a paneláků se pomalu přesouvá i do vesnic. Slovo obec má co společného se slovem obecnství – neboli společenství neboli pospolitost a leckterý starosta si na vesnici posteskuje, jak se právě toho vytrácí, jak pro vesnici jsou ochotni něco dělat stále ti stejní a ostatní se buď „vezou“ nebo se neúčastní vůbec. I toto je jedna z funkcí dobré rodiny: že totiž je nějak společensky aktivní.

Rodina – základní instituce sociální pomoci

Sv. Pavel v jednom ze svých listů píše o tom, že „kdo se nestará o své blízké a zvláště o členy rodiny, zapřel víru a je horší než nevěřící.“ (1.Tim 5,8) Tak, jako jsme byli rodinou přijati, objati a pochováni jako novorození, máme být rodinou přijati, objati a pochováni jako staří.

Nedávno jsem v jednom kázání mluvil o hříších, které souvisejí se zneužitím našeho sociálního systému. Musíme si velice vážit toho, že náš sociální systém se umí postarat o člověka, který se ocitne v nouzi a nenechá jej zemřít na ulici. Ale bohužel našich státních či soukromých sociálních služeb využívají i klienti, o které by se s trochou vůle, organizace času a vzájemné domluvy mohla postarat jejich vlastní rodina. Rodiče svým dětem věnovali naplno deset nebo i dvacet let svého života. Je smutné, že v některých případech děti svým rodičům nedokážou věnovat ani několik měsíců. O to víc upřímně obdivuji ty, kteří své rodiče byli schopni dochovat doma i za cenu toho, že odešli ze zaměstnání.

Pokud byste si s dochováním svých rodičů nevěděli rady nebo byste se báli, že to nezvládnete, ochotně vám pomůže lékař, zdravotní sestra, sociální pracovnice, psycholog i kněz Domácího hospice Znojmo, který provozuje znojemská Charita. Vězte, že čas, který v rodině prožijete při tomto doprovázení, stojí za to!

Jak jsme šli tajně na Velehrad

Pěší pout' na Velehrad se letos oficiálně nekonala. Našlo se však několik poutníků, kteří se přece jen rozhodli na Velehrad z Vranova nad Dyjí dojít. Samozřejmě beze vší parády, „obžerstvení“ v každé vesnici, ubytování na obvyklých místech, megafonu, pochodových i jiných zbožných písní a mraků poutníků... a nakonec na Velehrad doputovali i dva zástupci jeníkovské farnosti.

První den byla ve Vranově nad Dyjí mše svatá, po které poutníkům otec Marek Dunda dal požehnané křížky na krk. Vyrazila nás jen hrstka. Šli jsme z Vranova do Znojma. V obci Lesná jsme si dali pauzu na modlitbu, po modlitbě jsme zase šli. Ve Znojmě jsme přespali v klášteře.

Druhý den se k nám přidal ještě jeden poutník. Šli jsme ze Znojma do Miroslavi. Pokud si správně vzpomínám, tak v tento den se nestalo nic zajímavého, akorát jsme asi pětkrát zmokli. V Miroslavi jsme byli ubytovaní na faře, kde jsme dostali večeři a prohlédli si výstavu vycpaných zvířat.

Třetí den jsme šli z Miroslavi do Blučiny a po cestě nás dohnal otec Marek a měli jsme mši sv. uprostřed polí. Potom, pokud si dobře vzpomínám, jsme už jen šli do Blučiny. Spali jsme v posilovně a měli i malý veselý večer, také jsme se šli vykoupat do bazénu.

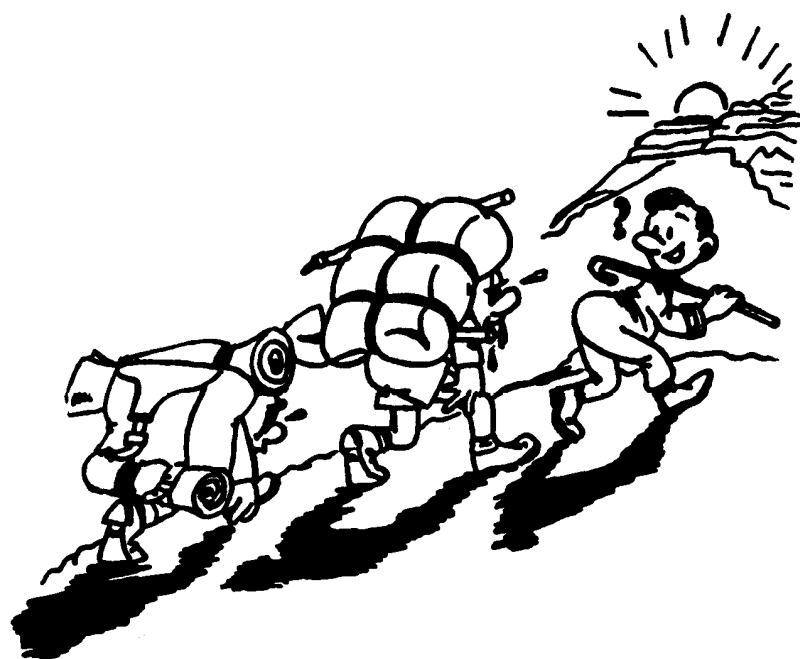
Čtvrtý den jsme šli z Blučiny do Věteřova, to byl nejdelší úsek a taky ten den bylo nejvíce vedro. Večer jsme se rozdělili na kluky a holky a přespávali ve dvou rodinách, kde nás i pěkně pohostili.

Pátý den byl tím nejlepším. Šli jsme z Věteřova do Buchlovic a přidali se k nám další lidé. Protože jsme šli neoficiálně, a ostatní o nás nevěděli, chtěli jsme být první na Klimentku (kopec sv. Klimenta - místo na odpočinek, kde se sejdou některé proudy a jsou tam společné modlitby). Byli jsme tam první a ještě jsme na ostatní čekali. Když přišel proud otce Peňáze, zpívali jsme jim písničku „Vítáme vás, aleluja!“. Byli velmi překvapení, když nás uviděli. V Buchlovicích jsme spali v baráku jednoho poutníka, který byl na dovolené, takže s námi nebyl.

Šestý a zároveň poslední den jsme

šli z Buchlovic na Velehrad, ten den se k nám v Buchlovicích připojilo dost poutníků. Společně všechny proudy došly na Velehrad. Tam byla mše s panem biskupem Vojtěchem Cikrlem, vstup do SČS a nakonec pan biskup rozdával všem knížečky. Bylo to super, hlavně to, že jsem na mši mohl ministrovat.

Během této poutě jsem vystřídal celkem šest párů bot, než jsem našel ty pravé, ve kterých se dalo dobře jít. :-)

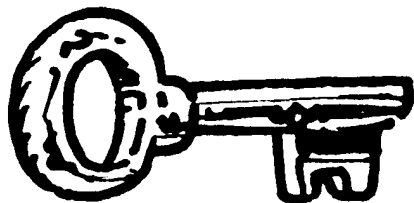

Vojta Tomáš

Farní den v Jeníkově

Svátek slavil nejen Petr a Pavel, ale i kostel v Jeníkově, který je zasvěcen sv. Petru a Pavlovi. Odpoledne bylo věnováno dětem, které se mohly účastnit SUPERHRY, ale také ostatním farníkům, kteří společně poseděli u ohýnku a opekli si buřtíky. Podrobný popis dne poskytuje Andrejka, která se podílela na celé přípravě farního dne.

„V neděli, den před svátkem sv. Petra a Pavla, se konal farní den. Hráli jsme SUPERHRU. Děti měly za úkol najít klíč sv. Petra, kterým by odemkly poklad. Plnily různé úkoly na stanovištích. Já jsem měla na starosti rovnou dvě. Na jednom stanovišti se chytaly ryby, protože sv. Petr byl rybář. Další stanoviště bylo chození naboso - děti si zkoušely, jaké to bylo dříve, když lidi neměli boty. Děti chodily poslepu po různých věcech (písek, kamínky, listy, voda...) a hádaly, po čem šlapou. Dále, třeba u kostela, byl Miloš, u něj děti běhaly od stromu ke stromu a musely si zapamatovat obrázky na stromě. Bylo celkem šest stanovišť. Když děti splnily úkol, dostaly náповědu, která je měla dovést ke klíči.

Když získaly všechny indicie, dostaly se ke klíči sv. Petra (v kostele v ruce sv. Petra). Vzaly klíč, hledaly bednu s pokladem, kterou pak odemkly. Mohly si vzít poklad. Myslím, že nejvíce se hra líbila malé Anetce, Tomáškovi a Natálce, také Elince, i Frantovi, určitě všem, kdo tam byli.

Pak bylo opékání u ohně. Hráli jsme různé hry, kluci jezdili na kole. Opekli jsme si buřty, pak jsme hráli na schovku, povídali jsme si s ostatními."

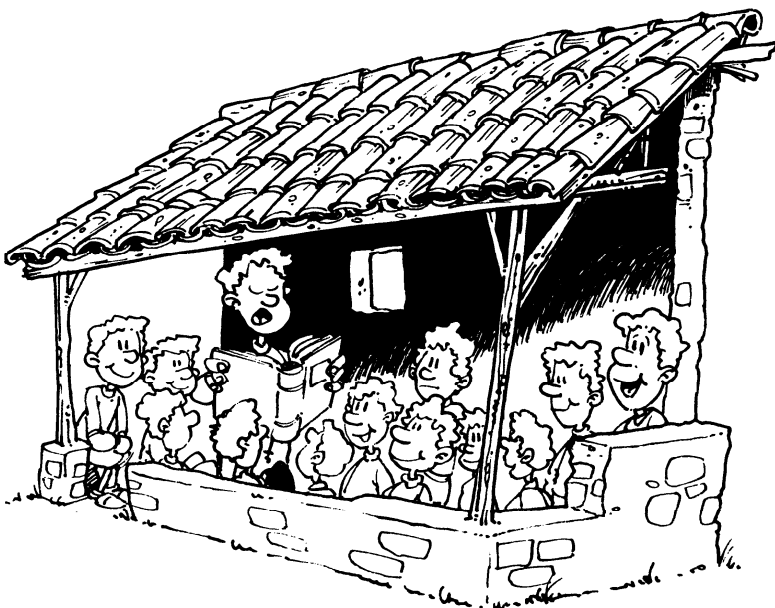
Ája

Tábor na faře v Jeníkově pro děti z Jeníkova a okolí

V důsledku koronavirové krize byl letošní tábor pro děti z Jeníkova a okolí poprvé po mnoha letech uskutečněn na faře v Jeníkově. V předchozích letech jsme vždy preferovali, vozit děti na jižní Moravu, protože jsme vyzorovali, že dětem změna prostředí svědčí. Zároveň tak mohly více vnímat křesťanské hodnoty a setkávat se více s lidmi, kteří se o křesťanský život snaží.

Tyto prázdniny však byly jiné. Bylo nám líto tábor rušit, a tak jsme se rozhodli udělat jej v Jeníkově na faře, tedy přímo v místě, odkud většina dětí pochází.

Téma tábora bylo Josef Egyptský, s podtitulem Bůh zbožným pomáhá. Pomocí biblického příběhu o Josefovi a jeho bratřích, jsme se snažili dětem ukázat, že i když prožíváme v životě nejrůznější těžkosti, člověk, který je i přesto věrný Pánu Bohu nepřijde o svou odměnu. Bůh ho nikdy nenechá na holičkách, i když jeho situaci

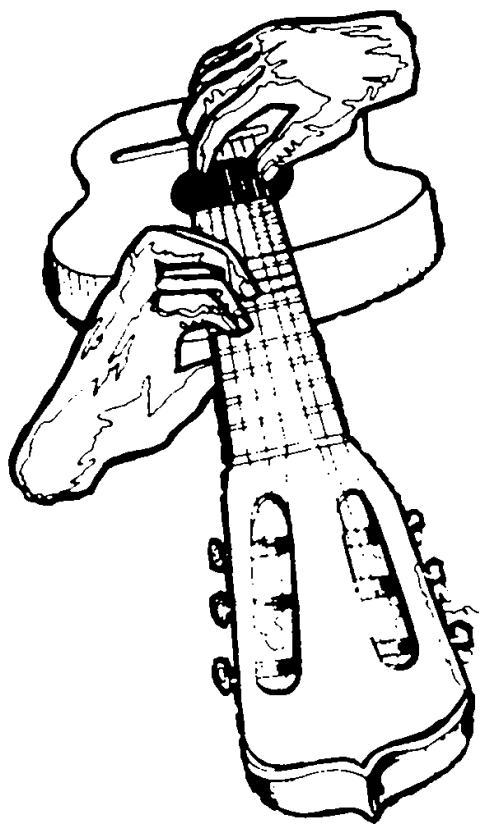
nevyřeší hned. Každý den, děti hledaly veršované heslo, které korespondovalo s biblickým tématem, a pomáhalo do uvedení praxe života. Například: „Jméno Boží v úctě mám, nadarmo jej neříkám“.

Ačkoliv se na první pohled zdálo, že je tábor v Jeníkově pro jeníkovské děti zvolen jen z nouze, nakonec dopadl výborně. Povedlo se zajistit dostatek vedoucích z Moravy, celý týden byl na táboře kněz, který se dětem a vedoucím věnoval. Příběh o Josefu Egyptském děti opravdu zaujal. K naší velké radosti se dětem na táboře moc líbilo a nikdo neměl potřebu si jít domů odskočit, pokud něco výrazně nepotřeboval. Byla připravena řada her, soutěží, nechyběl výlet, olympiáda a mnoho dalšího. Dbalo se i na dodržování táborových pravidel, které mnohé učí slušnému chování. Dalo by se říci, že byl tábor pro děti z Jeníkova v Jeníkově pro dané místo požehnáním.

Táňa Dohnalová

Virus koncert nezmařil

Letos prožíváme zvláštní rok, kdy virus mimo jiné omezuje různé kulturní akce. Některé se přesunuli z jara na podzim a poté pořadatelé trnuli, zda se uskuteční. Tak tomu bylo i v Jeníkově. Na 26. 6. jsme měli naplánovaný koncert Nezmarů, ale když na jaře začal nouzový stav, tak jsme ho zrušili. Jak se opatření uvolnila, naplánovali jsme ho na 18. září, netušíc, co zase přijde. Od začátku září se virus opět začal šířit více než je zdrávo, takže jsme do poslední chvíle nevěděli, jestli i náš koncert nebude zrušen či zakázán. Naštěstí ne, ale byly to nervy.

I přes to, že posluchači museli přijít v roušce, se jich zde v pátek 18. 9. objevilo docela dost a jsem za to vděčný. Nebylo jich sice tolik, aby to zaplatilo náklady na koncert, ale naštěstí nám pomohl obecní úřad, který tuto kulturní akci pro propagaci naší obce podpořil příspěvkem 10 000 Kč. Děkujeme za to, dost nám to pomohlo, protože náklady byli vyšší než výtěžek a skončili jsme v minusu.

V 19 hodin začal koncert svým vystoupením zpěvák Jeroen Smit. Původem Holanďan, který nyní žije v Čechách. Krásným hlasem zazpíval několik cizích písní. E. Presley, J. Coocer. E. John a podobně. Po něm nastoupila skupina Nezmaři a kromě svých klasických hitů překvapila i několika novými písněmi. Vrcholem byl závěr jejich vystoupení, když si k sobě povolali Duchcovský pěvecký sbor a posledních asi 6 písní zazpívali spolu. Odměnou byl mohutný potlesk nadšeného publika.

Díky všem, co se o koncert nějak zasloužili, zvláště paní Lucii Navrátilové, která to měla vše na starosti. Obdivoval jsem, kolik dokázala sehnat posluchačů.

Obdiv patří také zvukaři, pro kterého nebylo vůbec lehké kostel správně nazvučit. Povedlo se mu to, i když mu přitom asi pár vlasů zešedivělo. Díky.

o. Nik

Vtipy nesmí chybět!!!

Jde mor do Říma a potká poutníka. Ten se ho ptá: „Kam jdeš?“ Mor odpoví: „Do Říma, mám tam usmrtit pět tisíc lidí.“ Po nějaké době se poutník a mor opět setkají a poutník moru vyčítá: „Slyšel jsem, že v Římě zemřelo padesát tisíc lidí! Jak to!?“ Mor klidně odpoví: „Já jsem zabil pět tisíc, ostatní zemřeli strachem.“

Aňa nabídla mamince, že udělá sama rychlý kompot. Když tatínek ochutnal, otrásl se a pohlédl na maminku. Maminka ochutnala, otrásla se a pohlédla na Aňu: „Poslyš, co tomu kompotu je? Umyla jsi ovoce?“ – „Ano, mami, dokonce mýdlem.“

Maminka jde se svou hyperaktivní dcerou k psycholožce. Dcerka začne běhat po čekárně a pokřikovat na čekající lidi. Maminka klidným hlasem povídá: „Kamilo, buď v klidu! Kamilo, buď v klidu!“ Zpozoruje to psycholožka a chválí matku: „Je úžasné, jak klidně dokážete napomenout Kamilu. Vyrostete z ní jistě přátelský, milující, veselý a šťastný člověk.“ Maminka odpoví: „Kamila je moje jméno. Dcera se jmenuje Žofie.“

Povídá muž kamarádovi: „Tak jsem si koupil minulý týden kuchařku, že začnu doma vařit, když žena na to není, ale zatím jsem ještě nic neuvařil.“ – „Jak to?“ – „Protože všechny recepty začínají slovy: vezměte čistý hrnec.“

Otec – časově vytížený podnikatel se vrací domů a na dveřích vidí cedulku: Prosím tě, vyzvedni dnes v 17 hod syna ze školky.
P.S. Školka je naproti ve žlutém domě. P.P.S. Syn tě pozná sám.

Svatý Petr se ptá tří mužů, jak zemřeli. První říká: „Vrátil jsem se ze služební cesty, protože jsem měl podezření, že je mi žena nevěrná. Vidím chlapa, jak se na balkóně drží zábradlí. Vzal jsem kladivo a mlátil ho do rukou, aby spadl. On se sice pustil, ale dole byli stěhováci a on spadl do křesla. Vzal jsem tedy lednici, že ji hodím za ním. Ale převážil jsem se a tak jsem tady.“ Druhý povídá: „Já zaléval kytky v 11. patře. Moc jsem se nahnul a padám dolů. Zachytil jsem se v 5. patře o balkon, ale tu přišel chlap a mlátil mě kladivem. Tak jsem spadl stěhovákům do křesla. Kouknu vzhůru a letí na mě lednice s chlapem. Tak jsem tady.“ „A co ty?!“ obrátí se Petr na třetího. – „No já si tak sedím v lednici ...“

Dušíčkový farní zpravodaj vydalo pro **Římskokatolickou farnost Jeníkov** vedenou duchovním správcem P. Mgr. Janem Richterem - otcem Nikem (mobil: 731 402 743; email richterjan@seznam.cz) **společností FATYM** (farní tým) VRANOV NAD DYJÍ a PŘÍMĚTICE-BÍTOV. Kontaktní adresa: fara Jeníkov 1, PSČ 417 24.

Zpravodaj vyšel v říjnu 2020 v nákladu 1100 výtisků. Příští vydání zpravodaje plánujeme jako vánoční a vyjde, dá-li Bůh, v prosinci 2020. Rozdáváno zdarma do každé domácnosti farnosti (v Jeníkově, Oldřichově, Lahošti a Hudcově a Zabušanech). **Děkujeme všem, kteří nám jakýmkoliv způsobem pomáhají. Pán Bůh zaplatí!** Vytiskl Tiskový apoštolát FATYMu. Text zpravodaje (a také jeho starší vydání) se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com.

Číslo účtu jeníkovské farnosti, kam můžete posílat dary na opravy kostela je 184058097/0300